

BALTAI ANT BALTO

I

GENTIS

Mano gentis įprastai
Nepasilieka savy
Žiemoti –

Pernelyg rūščios ir ilgos čia žiemos –

Pernelyg
Žemomis lubomis,
Dūkliomis pūgomis, tramdomaisiais –

Pilys, apgultos vilkų,
Lopšiai vaikų, apgulti vilkų,

Žvilgsniai ir pokalbiai žmonių,
Dejonės, glamonės
Ir bučiniai žmonių –

11

Apgulti vilkų...

Po altorių paveikslais – tamsu,
Po krūtine – ankšta,
Vos vienas kitas šventasis
Spingsi minioj tartum žvakė (nuo jų –
ne šviesiau, tik
dar tirštesni ant sienų
šešėliai) –

Svetimkūniai...

Šita tikrovė mums nesueina per pečius –
Ji siūta be mūsų, vietoje mūsų,
Be prorėžų akims, nepaliekanti
Vietos bent kiek

Drąsesniam manevrui –

Indėnai turėdavo tokias fleitas,
Kuriomis, prireikus,
Grodavo vilkams ar mėnuliui,

Prireikus, pagreitindavo
Ar veik visai sustabdydavo
Savo kvėpavimą, svetimą
Laiką –

Pilnatis išaldydavo eketėse,
Vilkus sugaudydavo rankomis,

Kybančius

Šuolyje...

Mes – nei tų fleitų, nei laiko
Neturime.

Mums skirta mautis vilkus per galvą,
Tarsi neprasagstytus marškinius,
Tramdyti juos iš vidaus
Savimi,
Nelyg pentiniais ir apynasriais...

Pavasariais
Mano gentis sugrįžta namo –

Kas randa save paūgėjusį,
Kas – gražiai žilstelėjusį,
Kas – susilaukusį vaikų, kas –

13

Seniai mirusį...

Viskas vienodai džiugina –
Bendros vaišės, deglų šviesa,
Juokas bendras – visų

Peržiem

Savęs ir savų
Išsiilgusių...

Kad ir ką vietoj kūno dėvėtumei,
Mūsų genty svarbiausia –
Nė akimirkai nepamiršt,
Kas iš tikrųjų esi –

Todėl nuo mažens esam mokomi
Niekada nepareiti per anksti,
Nesitapatinti su tramdomaisiais,
Nesusipainiot tikrovių
Rankovėse:

Žinok, tas – tavim krikštytas,
Klegantis vygėj –
Ne tu.

Ne tu ir tas –
Nugyventas,

14

Į kapus su raudom išlydimas...

Tu – tik tas, kur per amžius
Lekia lygiom su pūga,
Kur voliojas laimingas po sniegą –

Štai ir dabar –

Septynis vilkus ant savęs
Susivilkęs.

BLYKSNIAI (SPEIGO SAULĖTO)

I

Kalėdinėj dulksnoj nuskęsta miestai.
Sulėtinti varpai iš marių dugno...
Atsakymai arti – gali paliesti
Ir šventą Gralį, ir Praamžiaus ugnį –

Gali sujungti tai, kas nesijungia,
Ir įskaityt net tai, kas nesiskaito –
Sapnai besvoriai ir sparnai apsunkę,
Širdies ramybė ir aistra besaikė...

Nelieka adresų, pėdų ant sniego,
Nei praeities, nei būsimajo laiko –
Visi keliai prie kojų susibėga
Ir išimtys su dėsniais susitaiko –

Kaltų nebus – jau buvo, jau pakanka –
Atleista Judui... Budeliams atleista...

Pilotas taikiai tiesia Jėzui ranką
Ir kviečia sniego gniūžtėmis pažaišti.

II

Kalėdinėj dulksnoj ištirpsta žmonės
Ir džiugesio motyvą vis kartoja
Varveklių varvantys metalofonai –
Jais spindulių lazdelėm saulė groja...

Taip jaukiai lig nosyčių įsirausę
Kaukučiai miega ir per miegą juokias
Po angelo sparnu, lyg patale minkščiausiam –
Nors Dievą netiki, bet nieko tokio –

Nebūtina tikėt – jau išaiškėjo viskas –
Jei kas ir egzistuoja, tai tik gėris –
Antraip nebetviskėtų, o juk tviska,
Tikrai išblėstų, o, žiūrėkit, žėri –

16

Virš mūs tikrovės, virš pušų karūnų,
Aukštam skliaute, trobos lange šerkšnotam...

Pametusios pusnynuos mūsų kūnus –
Juk mūsų sielos šitaip nekvatotų.

III

Kalėdinėj dulksnoj užšąla Stiksas
Ir vėlės vėlei pas savus pareina,
Pakviesk vidun, jei tik kurią sutiksi,
Įleisk savin, jeigu duris supainios,

Nes šiandien svetimų nėra, vien Dievas –
Visi visiems gražino ir atleido,
Visiems po riekę ir visiems po rievę,
Po lygiai sniego, atminties ir speigo –

Po lygiai mirusių, po vieną mirksnį žmogui,
Po vaiskiā natā, spyglį, po lėkštutę –
Pabūkim bent jau šiandien jiems pastoge –
Rytoj ir vėl savim galėsime būti –

17

Dabar – tegu jie šoka, tegu supas,
Lai jų balsai mums iš vidaus ataidi:

„Tegu jų juokas žais ant mūsų lūpų,
Tegu mūs ašaros atitirpins jų veidus.“

IV

Kalėdinėj dulksnoj išnyksta šunys,
Jų vingrūs kūnai sūkuriais pavirsta...
Tik byra žvaigždės nuo pušų viršūnių,
Tik moja šakos baltutėlėm pirštinėm –

Girdėjot? Jau ir tiems, kurie maištavo
Nuo šiandien leista tęsti angelystę.
Sparnų ir nimbų neatgavę savo
Jie pėsčiomis Dangun po vieną ėmė grįžti

Šventumo kurso iš pradžių kartoti –
Pradėt nuo šerkšno – paprasčiausio nėrinio –
Nuo mūsų sielų, žiemai dedikuotų,
Nuo grožio droviai virstančio į gėrį –

18

Tad galim eit, jau net ir mums atleista,
Jau ir išėję amžiams pasiliksim

Baltam lape – baltuos šventuos paveiksluos,
Kurių nėra,

Bet taip, kad viskas blyksi.

KIAURAI

Sustabdžius laiką, ne viskas sustoja –

Tai padeda įsitikinti, kad poezija –
Ne mūsų, o kiaurai mus:

Sustabdytam kadre
Ji matoma kaip minkšti
Sniego kąsniai – be atrankos,
Be atvangos krintantys

Ant medžių, stogų ir šaligatvių,
Lėtai besileidžiantys
Kiekvieno

19

Pakvietusiojo vidun...

Tupias taip švelniai,
Kad tampa akivaizdu:

Meilė – ne mūsų, o kiaurai mus –

Ji – toks, dėl greičio nematomas
Degantis liūtas,
Nuolat šuoliuojantis

Vingriais, mums patiems nepažįstamais
Mūsų koridoriais, letenom

Taikantis vis – nuo širdies
Ant širdies...

Sustabdžius laiką,
Tampa beveik neįmanoma
Įsmenint žmonių, įvietinti

Besiilginčių ir besimylinčių,
Visų sapnuojančių, mirusių,
Esančių pakeliui, omeny, šuolyje –

Nes gyvybė – ne mūsų, ji – kiaurai mus –

20

O kiaurai ją – šuorais –
Vėjas, Dievas
Ir vėjas...